

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרֻשֶׁת נַח ב' מַר-חֶשְׁוֹן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֶּשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁוּי

מי המבול ירדו במשך 40 יום, עד ליל כ"ח בסלו. מי המבול היו כל כף גבוהים עד שפסו את כל ההרים אפלו הגבוהים ביותר. כל האנשים וכל בעלי החיים שלא נכנסו לתבה, מתו. חוץ מהדגים. ובני המלאכים (שמחזאי ועזאל) והתבה צפה מעל המים.

אפלו לאחר אותם ארבעים ימים המים פסו את כל פני הארץ במשך עוד 150 יום, עד כ"ט איר. מאז קשה היה לנח להאכיל את הבהמות בתבה זמן כה ארוך. נח ומשפחתו התפללו לה' שיתן להם לצאת מהתבה. בזכות התפלות ה' החליט לרחם על העולם. ה' זכר את נח ואת כל הבהמות שבתבה שלא עשו עברות ובא' סיון המים החלו לרדת.

כשהמים ירדו מספיק, בי"ז סיון, התבה נחה מעל ההרים, על הרי אררט. בא' מנחם אב, המים היו נמוכים באפן שיכלו לראות את ראשי ההרים!

40 יום מאחר יותר נח החליט לבדוק האם הגיע הזמן לצאת מהתבה. הוא רצה כבר לקיים את שליחותו בעולם! בי' אלול, הוא פתח את החלון וביום למחרת שלח את העורב, כדי לראות אם יש כבר מקום לנוח. העורב פחד לעזב את בת זוגו מאחור ופשוט התעופף סביב לתבה במעגלים.

בח"י אלול, נח שלח יונה כדי לבדוק. אבל היונה חזרה, ונח הבין שהיא לא מצאה מקום לנוח. שבוע מאחר יותר בכ"ה אלול, הוא שלח אותה החוצה שוב, ובפעם הזו, היונה שבה ובפיה עלה זית. נח הבין שכמעט הגיע הזמן לצאת מהתבה. כיון שיש כבר עלים שצומחים על העצים. (היונה הביאה עלה של זית, שהוא מר. כדי להראות לנח שהיא מעדיפה לקבל מזון מר מידיו של ה' מאשר מזון מתוק מידיו של בן אדם) שבוע אחר כן, נח שלח את היונה שוב ובפעם הזו, היונה כבר לא חזרה.

בראש השנה, 1657 שנה אחרי שה' ברא את העולם, המים יבשו מיחלקה העליון של האדמה נח ראה שזה מתיבש אפלו שזה עוד לא הסתיים.

בכ"ז מרחשוון, שנה אחרי שהחל המבול (365 ימים - שנת שמש, לא שנת לבנה) העולם היה יבש. העולם השתנה מאד במהלך המבול. הוא נהיה טהור ומקום שקל יותר לעשות בו תשובה.

תהלים / יום ב' לחדש פרקים י-י"ז

באחד מהפרקים של היום, ישנו פסוק מענין: "ה' צדיק יבחר". הפונה היא שה' בוחר אדם רק אם הוא צדיק. רק אם יש לו את הכחות לעשות את הדבר הנכון ולעבר את המבחן. אם כן, מדוע ה' בודק את האדם אם הוא יודע שהוא יצליח לעמוד בנסיון?

ה' יודע שהכח טמון בתוכנו, אבל לא מספיק שרק יהיו הכחות. אנו צריכים להשתמש בהם לה'. כשה' מנסה אותנו, אנו צריכים להשתמש בכוחנו כדי לעמוד בנסיון ואז יוצא שמשתמשים בכל כוחנו לה'.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ה

היום בתניא, האדמו"ר הזקן מסים להסביר את תורת הבעל שם טוב שלמדנו במהלך הימים האחרונים, בנוגע לכך שמישהו מפריע באמצע התפלה. קודם נחזר על הנלמד...

מה עלינו לעשות בנוגע לדברים שמפריעים ומכעיסים: שלושה דברים יכולים להפריע לאדם:

- 1 אם קורה משהו שאדם לא אוהב. על כך למדנו קודם שהחכמים אומרים שיש לחזק את האמונה ולזכור שהכל בהשגחה פרטית. ה' גרם שזה יקרה וצריכים לחשב רק על ה' ולא על האדם שעשה זאת.
- 2 מישהו אמר או עשה עברה, ואין אפשרות למנוע זאת. זו השגחה פרטית אולם יש לעשות או לומר משהו כדי להפסיק זאת. האדמו"ר הזקן מביא דגמה מהתורה, כשמישהו רבינו בעס כדי לגרם לבני ישראל להפסיק לעשות משהו שהם לא היו אמורים לעשות.
- 3 מישהו עושה משהו לא טוב אבל אין אפשרות למנוע זאת. למשל, עושים מבצעים ברחוב, ומפסיקים כדי להתפלל מנחה. לפתע, תזמורת מתחילה לנגן מוזיקה לא יהודית בקול רם ליד. זה מה שהבעל שם טוב מתכוון אליו. אז יודעים שזו השגחה פרטית אבל עדין יש משהו שצריכים לעשות. צריך לחשב בראש (כמו שלמדנו קודם) שהשכינה של ה' נמצאת בגלות באותם אנשים שמנגנים את המוזיקה הגוית. ה' גורם לשמע אותה עכשו בגלל שהוא רוצה שנתרפז ונכון עוד יותר בתפלה. אם נעשה זאת, אזי נשתמש בהזדמנות - נסיון שה' נתן לנו ונעמד בו בדרך הנכונה.

היום יום / ב' חשון

הרבי הרש"ב באחת משיחותיו ספר את הספור הבא:

זמן קצר לאחר שהאדמו"ר הזקן התמנה לרבי, הוא אמר לחסידים: "צריך לחיות עם הזמן". החסידים התפללו ותהו מה משמעות אמרה זו. לאחיו של האדמו"ר הזקן (שקראו לו המהרי"ל) הוסברה המשמעות והחסידים המבגרים שמעו זאת ממנו.

ה"זמן" שהאדמו"ר הזקן התכוון אליו, הוא הפרשה של השבוע. ו"לחיות עם הזמן" משמעותו שלא רק נלמד את הפרשה כל יום (כמו שאנחנו עושים בחת"ת) אלא צריכים לחיות עם זה.

זה צריך להיות במחנה כדי לחשב עליו וללמד הוראות והדרכות מהחמש בכל דבר שקורה לנו ובכל מה שאנחנו עושים באותו שבוע.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קי"ד

היום לומדים מצוה נוספת, **מצוות לא תעשה קי"ד**, בנוגע לאסור להשתמש בבהמות שאמורות להיות מקרבות בקרבן. אסור לגזז את הצמר של הכבשים או החיות האחרות שמוקדשות לקרבן.

רמב"ם / הלכות מעילה פרקים ה', ו', ז'

היום לומדים עוד הלכות על מעילה. אדם שמשתמש או נהנה ממשוהו ששייך לבית המקדש.

פרק ה' - ישנם הרבה מקרים שיכולה להיות שאלה האם האדם עבר עברה של מעילה על ידי שהשתמש במשוהו ששייך לבית המקדש כמו קרבן שמובא על ידי גוי. (כמובן אסור לקחת משוהו שלא שייך לך אבל כאן אנו מדברים אודות עברה אחרת שמצריכה תשובה מסוג מיוחד במינו, אפלו אם הוא לא הבחין שהיה אסור לו לעשות).

פרק ו' - בפרק הזה יש הרבה דגמאות לדעת אם אדם עבר על מעילה למשל אם מישהו השתמש במחצית השקל שהיה אמור לתת לבית המקדש.

פרק ז' - לומדים על שני אנשים שעובדים יחד להשתמש בהקדש. למשל אם מישהו ממנה אדם אחר בשליח לתת הקדש למישהו לשמור עבורו. או על בעל שמשתמש בהקדש של אשתו. הרמב"ם נותן דגמאות רבות ואומר מי צריך לעשות תשובה של תשלום השוי והבאת הקרבן.

דרכי החסידות / הפרשה החסידית

המבול קרה רק בזמן של נח, אבל יש משוהו שהוא כמו המבול בחיים של כל אחד מאתנו. הדברים שדואגים אודותיהם. כשמישהו דואג "זה מצוי" את הראש שלו, הרבה אנשים דואגים איך ה' יתן להם את כל מה שהם צריכים (ויש עוד המון דברים אחרים שאדם דואג בגללם).

בהפטרה שקוראים השבוע, לומדים שכל הדאגות האלה לא יכולות לקחת את הקשר והאהבה של היהודי לה'. ולא רק זה, הם יכולים לגרום לאדם להרגיש אפלו קרוב יותר אל ה'.

כל הדברים שאנשים דואגים בגללם הם דברים גשמיים שיש חיות חזקה מאת ה' בתוכם. כשמשתמשים בדברים האלה, מקבלים את החיות שנמצאת בתוכם, החיות הנוספת שיכולים לקבל מהגשמיות תקרב אותנו יותר אל ה'.

בתפלה, החיות שבתוך הגשמיות מתגלה - יוצאת החוצה - ונהיית חלק מאתנו.

לכן היהודי לא צריך לחשב שבגלל שהוא חושב על גשמיות כל השבוע, הוא לא יכול לחשב על ה' כשהוא מתפלל, כמובן שלא! זה בדיוק הפוך - בגלל שהוא חושב על גשמיות כל השבוע, הוא מקבל הרבה יותר חיות כדי שכאשר יתפלל כמו חסיד בשבת (כשיש לו מספיק זמן) הוא יעשה שמוש בחיות שצבר כדי להיות קרוב יותר אל ה'.

תפלה / בטחון במהלך התפלה - המשך

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

מה צריך כדי לבטח באדם אחר? בספר חובת הלבבות רבנו בחיי עובר על כל התנאים שאדם צריך כדי לבטח באמת במישהו. כאשר עוברים על התנאים אפשר לראות שאין אדם שהוא בר בטחון מחלט - אפשר לבטח בתכלית רק בה'.

הַתְּנַאי הַרְאִשׁוֹן לְבִטְחוֹן הוּא לְדַעַת שְׁלֹשֵׁי אַכְפֵּת מֵאֲתָנּוּ וּמֵרַחֵם עָלֵינוּ. כְּאֲשֶׁר יוֹדְעִים שֶׁהֵם אוֹהֲבִים
וְאֲכַפֵּת לָהֶם נְבִטַח בָּהֶם שִׁיעֲשׂוּ רַק דְּבָרִים שֶׁהֵם טוֹבִים עֲבוּרָנוּ.
בְּרוּר מְאֹד לְפִיכֶךָ שְׁאֶפְשֶׁר לְבִטַח בְּה' כֶּךָ. לֵה' יֵשׁ יוֹתֵר רַחֲמָנוּת עָלֵינוּ מֵאֲשֶׁר לְכָל אָדָם אַחַר בְּעוֹלָם.
וּבְעֵצָם אִם לְאָדָם אַכְפֵּת מֵאֲתָנּוּ, זֶה רַק בְּגִלְלַת שֶׁה' גּוֹרֵם לוֹ לְחַוֵּשׁ כֶּךָ.
בְּפִסְוִקֵי דְזִמְרָה מְזַכְּרִים אֶת הַרְחֲמָנוּת שֶׁל ה'. בְּאֲשֶׁרֵי אוֹמְרִים (בְּפִסְוִק הַמִּתְחִיל בְּאוֹת ח') חֲנוּן
וְרַחוּם יְהוָה אֶרְךָ אַפִּים וּגְדֹל חֶסֶד - ה' כָּל כֶּךָ מֵרַחֵם וְלֹא מִמֶּהָר בְּכָלֵל לְכַעוֹס וַיֵּשׁ לוֹ חֶסֶד רַב.
כְּאֲשֶׁר אוֹמְרִים אֶת הַמַּלְאִכִּים הָאֵלּוּ בַתְּפִלָּה, אֶפְשֶׁר לְחַשׁוֹב כִּי־צַד לֵה' בְּאֻמַּת אַכְפֵּת מֵאֲתָנּוּ וְהוּא מֵרַחֵם
עָלֵינוּ. זֶהוּ הַצֵּעַד הַרְאִשׁוֹן שְׁאֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת כְּדִי לְחַזֵּק אֶת מִדַּת הַבִּטְחוֹן בְּה'.